

Sygn. akt V KO 53/20

POSTANOWIENIE

Dnia 9 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie **H. A.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 czerwca 2020 r.

wniosku skazanego

w przedmiocie wznowienia postępowania prawomocnie zakończonego

wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 14 lipca 2005 r., sygn. akt II AKa (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 9 lutego 2005 r., sygn. akt III K (...)

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec
jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 14 lipca 2005 r., sygn. akt II AKa (...) utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 9 lutego 2005 r., sygn. akt III K (...).

W dniu 19 maja 2020 r. do Sądu Najwyższego wpłynął osobisty wniosek skazanego o wznowienie postępowania karnego w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Ś. w sprawie III K (...). Jako podstawę wniosku o wznowienie skazany wskazał przepisy art. 540 § 1 pkt. 2 b k.p.k. w zw. z art. 438 pkt.1,2,3,4 k.p.k.

W uzasadnieniu wniosku skazany zakwestionował prawidłowość wydanego w sprawie prawomocnego wyroku, w szczególności przeprowadzoną przez sąd rozpoznający sprawę analizę materiału dowodowego i w konsekwencji ustalenia faktyczne co do sprawstwa w odniesieniu do

czynu wyczerpującego znamiona zbrodni z art. 148 § 1 k.k. Wskazał także na okoliczności związane z przebiegiem inkryminowanego zdarzenia, które w jego ocenie wskazywać mają wadliwość prawomocnej decyzji sądów obu instancji o dokonaniu przez skazanego zbrodni zabójstwa w zamiarze ewentualnym. W tym także kontekście wnioskodawca uzasadniał m.in. rażącość w jego ocenie surowość wymierzzonej mu kary łącznej dwudziestu pięciu lat pozbawienia wolności.

W podsumowaniu autor wniosku wniósł o *„bezwzględne uwzględnienie wniosku i przekazanie sprawy sądowi w celu ponownego rozpoznania”*.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wobec oczywistej bezzasadności wniosku skazanego należało odmówić jego przyjęcia. Wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, który jest uruchamiany tylko wówczas, gdy prawomocnie zakończone postępowanie karne jest obarczone określoną wadą prawną. Podstawą do wszczęcia takiej procedury w kierunku na korzyść skazanego jest wykazanie we wniosku o wznowienie postępowania, że zaistniała podstawa do wznowienia postępowania określona w art. 540 k.p.k. lub art. 540b k.p.k. (pomija się w tym miejscu kwestię wznowienia postępowania z urzędu oraz możliwość sygnalizowania istnienia takiego uchybienia - art. 542 § 3 k.p.k.). Szczególne podstawy do wznowienia postępowania wymagają określonej wiedzy prawniczej i umiejętności oceny, czy takie postępowanie może zostać zainicjowane. Z tego powodu ustawodawca określił, że wniosek o wznowienie postępowania musi być składany – na rzecz skazanego – przez adwokata lub radcę prawnego (art. 545 § 2 k.p.k.). W odniesieniu do sytuacji gdy żądanie takie zgłosi w formie osobistego wniosku sam skazany, ustawa procesowa w art. 545 § 3 k.p.k. zezwala sądowi właściwemu do wznowienia postępowania na dokonanie oceny, czy żądanie takie oparte jest w swoich podstawach na okolicznościach, które mieszczą się w formalnie określonych i wskazanych podstawach do wznowienia postępowania. Nie można bowiem prowadzić dalszej procedury w kierunku usunięcia braku formalnego wniosku w postaci nie podpisania wniosku o wznowienie postępowania przez adwokata lub radcę prawnego lub uiszczenia opłaty (ewentualnie procedury wyznaczenia adwokata lub radcy prawnego z urzędu oraz zwolnienia od opłaty) w sytuacji, gdy pismo inicjujące takie postępowanie nie wskazuje na to, by zaistniały okoliczności dające podstawę do procedowania w kwestii wznowienia postępowania. Temu właśnie służy tryb wskazany w art. 545 § 3 k.p.k. Skazany w swoim wniosku odwołuje się co prawda do art. 540 § 1 pkt. 2b k.p.k. jako podstawy wznowienia postępowania, tyle tylko, że opisywane przez niego okoliczności, mające stanowić postawę ewentualnego wzruszenia prawomocnego wyroku, w żaden sposób nie odpowiadają treści przywołanego przepisu; przywołanie podstawy do wznowienia postępowania nastąpiło li tylko formalnie. Przepis art. 540 § 1 pkt. 2b k.p.k. daje podstawę do wznowienia postępowania w sytuacji ujawnienia się już po wydaniu wyroku nowych faktów lub dowodów wskazujących na to, że skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary. Tyle tylko, że wspomniana podstawa opierać się może tylko na takich dowodach lub faktach, z którymi sąd nie zetknął się w toku prawomocnie zakończonego postępowania. Tymczasem wnioskodawca w swoim wniosku opisuje dotychczasowy przebieg postępowania karnego i nie tylko, że nie wskazuje na istnienie nowych faktów lub dowodów nieznanых sądowi orzekającemu w

sprawie, ale wprost opierając się na znanych dowodach (odwołuje się przecież do ustnej opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej złożonej na rozprawie przed sądem I instancji czy depozycji przesłuchanych świadków obecnych przy popełnieniu przestępstw opisanych w pkt II-V wyroku - chodzi o czyny z art. 217 § 1 k.k., 216 § 1 k.k., 190 § 1 k.k.) kwestionuje poczynione ustalenia faktyczne w tym te dotyczące zamiaru dokonania zbrodni. Okoliczności te były zatem znane już orzekanym w tej sprawie sądom, czego dowodzi zresztą treść apelacji obrońcy (skierowanej przeciwko rozstrzygnięciu co do zbrodni z art. 148 § 1 k.k.), jak i treść pisma procesowego złożonego przez H. A. na etapie postępowania odwoławczego (k. 435 i nast.), ujawnionego w toku rozprawy odwoławczej (k. 450). Skoro zatem wniosek skazanego nie jest oparty na podstawach wskazanych do wznowienia postępowania, to należało odmówić jego przyjęcia w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.